

Västerhaninge gubblag

Tradition på 1950-talet

Här en upplaga av gubblaget Vi skymtar i övre raden bl.a. Arne Strååth, Kalle och Ingemar Ottoson och Sture "Pysen" Zederfeldt. Framför bl.a. Lasse Bengtsson, Rune Nilsson, Olle Nilsson, Svante Hallberg, Kalle Åkerberg, Bosse Bengtsson, Lennart Runeborg och Evert Åkerberg.

Idrotten, ffa fotbollen, var stor och betydelsefull för oss unga på 50-talet. Västerhaninge IF, som bildats 1925, spelade i Stockholmsserien och mötte på den gamla planen, som låg mellan Tungelstavägen och järnvägen mittemot nuvarande ICA, storheter som Westermalm, Maccabi och Tungelsta IF.

Serielunken på sommaren var vanligen en match på söndagen och nån kvällsmatch då och då. Till bortamatcherna åkte laget på flaket på en lastbil med en masonitkur med VIF:s emblem. Ibland kunde vi ungar få tränga oss med och det var mycket intressant att åhöra spelarnas och ledarnas ivriga taktiska diskussioner om hur motståndet skulle krossas, lika intressant var det att höra bittra bortförklaringar på hemvägen efter en förlustmatch. Tonen och ordvalen var i bland lite rå men jag minns det dock inte som elakt. Man lärde sig också många nya ord och uttryck inne i den grönmålade kuren, ord som man misstänkte inte var lämpliga att använda i skolan eller vid matbordet. Inte heller fråga där

hemma vad de betydde!

En härlig tradition varje midsommar var matchen mellan Damlaget, hopskrapat för ändamålet bland byns unga skönheter, och Gubblaget. Detta lag var ett sammelsurium av bybor, allt från aktiva spelare till äldre gentlemen och f.d. bollvirtuoser . Den senare kategorin var ofta hämtade från den s.k. ståplatsexpertisen som vid varje hemmamatch ljudligt kommenterade spelarnas insatser. Och ständigt trakasserade domaren!

När motståndarna lyckades göra mål skrek man alltid "oppsajd" och viftade med kepsen och käppen för att få en ändring av domslutet. Att domarna stod ut!

Kalle Åkerberg i domarmundering. I bakgrunden Hedlunds handelshus där numera ICA ligger och Milli-Meterkalles villa.

Den årliga matchen vanns alltid av byns unga damer. Även om gubbarna ledde

klart i slutskedet fixade den rättvise domaren Kalle Åkerberg från Kvarntäppan ett behövt antal straffar. Lyckades inte flickorna toffla in bollen i mål gick dom om tills dom satt där dom skulle.

Dommarns utrustning var något originell, klädseln var en blommig klänning och huckle, matchuret en jätteväckarklocka i ett band runt halsen och pipan var ersatt med ett gammalt signalhorn med gummituta. När Kalle inte hittade hornet dög en stor koskälla!

Matcherna följdes av en stor publik, midsommarvädret var nämligen alltid strålande på den tiden, och folk invaderade de få publikplatserna och de kringliggande tomterna. En och annan styrkte nog modet ur en fickplunta och vi ungar drack Loranga och Saftkobbels från Klara Berglunds kiosk på gaveln av omklädningsrummet.

Hade man gott om pengar blev det kanske också en varmkorv för 75 öre, korven hette Nestors enligt en reklamskylt i emalj, och smakade ljuvligt!

Så länge Håga Dansbana fanns var det oftast fest där på midsommarhelgen och dagen avslutades med jippon och dans. En oförglömlig upplevelse var tävlingen runt dansbanan på trehjuliga barncyklar mellan två av samhällets tunga (i dubbel bemärkelse) profiler, Rune "Spånga" Nilsson och Evert "Plåtis" Karlsson. Försedda med dåtida MC-hjälmor i olika färger, alltid tre nummer för små, gjordes en modifierad Le Mansstart. Tävlingsledaren Göte Arvidsson var försedd med en hemgjord svart/vitrutig målflagga som han aldrig fick användning av. Ingen kom nånsin i mål, cyklarna var efter ett kvartsvarv inte längre körbara utan bara en förvriden hög av gummi och plåtrör. Segraren utsågs genom lottning och fick en lövkrans med blågula band runt halsen. Obegripligt att ingen skadades!

Västerhaninge IF firade sitt 90-årsjubileum för nån vecka sedan på Hanveden